

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 Rs 477038 25 Rs
Tuzla, 17.04.2026. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Emir Sinanović, u pravnoj stvari tužioca A.H. sina K. iz T., ulica ..., M., kojeg zastupaju punomoćnici M.R. I E.H., advokati iz Zajedničke advokatske kancelarije „Husejinović & Razić“ iz T., ulica ..., protiv tuženog Rudnik uglja Kreka d.o.o. – Tuzla, koje zastupa punomoćnik A.K., advokat iz S., ulica ..., radi potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 1.100,00 KM, nakon glavne rasprave zaključene dana 02.04.2026. godine u prisustvu punomoćnika tužioca, advokata E.H., i punomoćnika tuženog, donio je dana 17.04.2025. godine sljedeću

PRESUDU

I Obavezuje se tuženi da Federalnom zavodu za penzijsko i invalidsko osiguranje u ime tužioca A.H. sin K. iz T., M., ulica ..., na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 01.02.2001. godine do 30.04.2001. godine, od 01.07.2001. godine do 30.11.2001. godine, od 01.04.2002. godine do 31.01.2003. godine i od 01.05.2003. godine do 28.02.2006. godine, uplati ukupan iznos od 3.789,95 KM, od čega za efektivni radni staž iznos od 3.031,97 KM i za staž sa uvećanim trajanjem (beneficirani radni staž) iznos od 757,98 KM, kao i da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.757,60 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na troškove postupka počev od dana donošenja presude pa sve do konačne isplate, a sve u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema prepisa presude.

II Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je traženo da sud obaveže tuženog da Federalnom zavodu za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar u ime tužioca izvrši uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za mjeseci januar, maj, juni i decembar 2001. godine, januar, februar i mart 2002. godine te februar, mart i april 2003. godine.

III Odbija se zahtjev tuženog kojim je tražio da sud obaveže tužioca da mu na ime naknade troškova parničnog postupka isplati iznos od 1.280,00 KM.

Obrazloženje

Tužilac je ovom sudu, putem punomoćnika, dana 06.01.2025. godine podnio tužbu protiv tuženog, radi potraživanja iz radnog odnosa. U tužbi se navodi da je tužilac bio u radnom odnosu na neodređeno vrijeme kod tuženog do 2013. godine kada mu je prestao radni odnos zbog stjecanja uslova za ostvarivanje prava na starosnu penziju. U periodu od 01.01.2001. godine do 01.01.2004. godine tuženi je obračunavao plaću u platnim listama prema ugovoru o radu, dok je potpuno druge umanjene iznose plaće unosio u M4 obrasce, a zatim u platnim listama ručno ispravljaio obračunatu plaću te dio iste koji je prikazan u M4 obrascima iskazao kao plaću, a razliku do obračunatog iznosa kao topli obrok. U

periodu od 01.01.2004. godine do 28.02.2006. godine tuženi je obračunao plaću tužiocu u skladu sa ugovorenom satnicom te istu umanjio po osnovu "negativne korekcije", a koju je obračunao u visini maksimalnog neoporezivog toplog obroka za taj mjesec, pa na tako umanjenu plaću obračunao porez i doprinose. Nakon umanjenja plaće i doprinosa tuženi vraća tužiocu iznos "negativne korekcije" plaće za taj mjesec, kao naknadu za topli obrok na koju nije u obavezi plaćati dodatni porez. Prilikom obračuna mjesečnih plaća u spornom periodu, tuženi je stvarno obračunatu plaću isplaćivao na način da je na dio obračunate plaće obračunavao i uplaćivao pripadajuće poreze i doprinose, a na dio obračunate plaće, koji je umanjivao kao "negativna korekcija" i isplaćivao kao topli obrok, nije uplatio pripadajuće poreze i doprinose, te je za taj iznos manje uplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje tužiocu umanjena bruto plaća i osnovica osiguranja. Postupajući na naprijed navedeni način tuženi je u spornom periodu ostao u obavezi u ime tužioca uplatiti na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje iznos od 1.100,00 KM, a koji iznos je povećao na ročištu za glavnu raspravu pa je tužbeni zahtjev u konačnici glasilo kao u izreci presude.

U odgovoru na tužbu koji je primljen u ovom sudu dana 24.01.2025. godine tuženi u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan. Navodi da se radi o neurednoj tužbi obzirom da su činjenični navodi tužbe suprotnosti petitu tužbenog zahtjeva na način da je nejasno da li tužilac traži uplatu doprinosa po osnovu plaće koja je isplaćena ili po osnovu umanjene plaće ili uplatu doprinosa na ime isplaćenog toplog obroka. Nadalje, neurednost tužbe ogleda se i činjenici da tužilac nije dostavio dokaze kojima potkrepljuje svoje tvrdnje iz tužbe. Tužilac za period od 01.01.2001. godine do 28.02.2006. godine nije dostavio dokaze kojima dokazuje svoje navode da je tužena obračunavala plaću u platnim listama prema ugovoru o radu, a potpuno druge umanjene iznose plaće unosila u M4 obrasce. Iz samog činjeničnog supstrata tužbe može se utvrditi da tužilac nema pravnog interesa za osvajanje ovakvo postavljenog tužbenog zahtjeva jer iznosi plaće za tužioca koji su navedeni u M4 obrascima su iznosi plaće na koji su plaćeni doprinosi i koji predstavljaju osnov za utvrđivanje penzijskog osnova. Odnosno tuženi je naveo da je u utuženom periodu tužiocu izvršio obračun plaće i takav obračun naveden u M4 obrascima, te je prema tom iznosu i izvršio uplatu doprinosa na plaću koja je tužiocu isplaćena. Osnov za utvrđivanje penzijskog osnova su neto plaće, ali ne iznos uplaćenih doprinosa. Postojanje osnova za radnika da podnese tužbu za uplatu doprinosa postoji kada doprinosi nisu plaćeni u cijelosti na iznos plaće koja je navedena u M4 obrascima a koja služi za utvrđivanje penzijskog osnova. Dok u ovoj predmetnoj stvari tužilac traži da se uplati doprinosi na dio plaće koja nije navedena u M4 obrascima, odnosno da se izvrši uplatu doprinosa na iznos plaće iznad obračunate. Tuženi je izvršio obračun i prema obračunu isplatio plaću i obračunao doprinose prema obračunatoj isplaćenoj plaći. Ukoliko tužilac smatra da je njegovo pravo povrijeđeno u pogledu visine plate i da takva plata nije u skladu sa ugovorom o radu i drugim propisima isti je mogao tada tražiti zaštitu svojih prava, a što nije učinio, tako da je njegovo pravo da traži eventualnu razliku plate i uplatu doprinosa zastarilo. U vezi navedenog tuženi ističe i prigovor zastare potraživanje, a u skladu sa članom 295. i 369. Zakona o obligacionim odnosima jer prestankom glavnog potraživanja prestaju i sporedna prava, odnosno kada zastari glavno potraživanje, zastarjela su i sporedna potraživanja, a doprinosi predstavljaju sporedno pravo/potraživanje, kao i u skladu sa članom 115. Zakona o radu FBiH da pravo radnika na novčano potraživanje

zastarijeva u roku od 3 godine. Dakle, tuženi je na iznose koji su isplaćeni kao plaća obračunao i uplatila doprinose. Tuženi dalje navodi da su neosnovani navodi tužioca da iznosi koji su isplaćeni kao topli obrok da je plaća, tuženi je u skladu sa zakonom i granskim kolektivnim ugovorom isplaćivao topli obrok, napominje da ne postoji ograničenje u visini toplog obroka kako prema propisima koji su bili na snazi, tako ni koji su sada na snazi. Tužilac ne može po svojoj volji isplate toplog obroka tretirati kao platu, tuženi je jasno kroz obračun naveo koji je iznos plata, a koji je topli obrok. Ovi iznosi neto plate su navedeni u M4 obrascima i oni predstavljaju osnov za obračun penzijskog osnova. Ukoliko tužilac nije bio zadovoljan takvim obračunom mogao je podnijeti tužbu nadležnom sudu, a što nije učinio i usaglasio se sa takvim obračunom, tako da je osporavanje obračuna koji je izvršen tada zastario u skladu sa Zakonom o radu FBiH. Polazeći od navedenog tuženi predlaže da sud tužbu i tužbeni zahtjev odbaci kao nedozvoljen ili vrati tužiocu na uređenje, a ukoliko isti ne vrati da tužbeni zahtjev tužioca odbije u cijelosti kao neosnovan i obaveže tužioca da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka na ime sastava odgovora na tužbu u iznosu od 240,00 KM i takse na tužbu po odluci suda.

Tužilac je tokom postupka ostao kod navoda iz tužbe te je istu preinačio nakon provedenog vještačenja pa je tužbeni zahtjev ubuduće glasio kao u stavu I izreke presude. Tuženi se protivio preinačenju, ali je sud istu dozvolio u skladu s odredbom člana 56. stav 2. Zakona o parničnom postupku FBiH („Službene novine FBiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, u daljem tekstu ZPP), nalazeći da tužilac preinačuje tužbu zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe tako da iz iste činjenične osnove zahtijeva drugu novčanu sumu, a kojem preinačenju se tuženi i ne može protiviti. S druge strane, tuženi se protivio smanjenju tužbenog zahtjeva za mjesece za koje prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke nije utvrđena negativna korekcija.

U toku dokaznog postupka tužilac je izveo dokaze čitanjem i uvidom u Rješenje o ostvarivanju prava na starosnu penziju FZ PIO, KAS Tuzla, ... od 22.09.2014. godine. Također, po prijedlogu tužioca proveden je i dokaz vještačenjem po vještaku ekonomske struke A.J. i to po nalazu i mišljenju od 23.03.2026. godine. Tuženi je izveo dokaz čitanjem i uvidom u Presudu Kantonalnog suda u Tuzli broj ... od 23.03.2018. godine.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svih dokaza pojedinačno te u vezi sa ostalim izvedenim dokazima, a u skladu sa članom 8. ZPP-a, sud je donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

Sud nalazi da je istaknuti prigovor zastare potraživanja na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje neosnovan. Odredbom člana 3. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine FBiH“, broj 2/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 4/09, 55/12), koji je važio u periodu za koji nisu uplaćivani doprinosi, propisano je da prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja ne mogu zastarjeti, dok je odredbom člana 101. stav 2. istog Zakona propisano da osiguranik odnosno lica iz člana 60. Zakona, imaju pravo tužbom pred nadležnim sudom pokrenuti postupak protiv poslodavca ukoliko poslodavac ne uplati doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje u skladu sa Zakonom.

Nadalje, tuženi navodi da tužilac ovim tužbenim zahtjevom traži uplatu doprinosa na novčane iznose koji nisu utvrđenu kao neto plata zaposlenika pa shodno tome ističe prigovor zastare u smislu člana 115. Zakona o radu, a u vezi sa članom 295. i 395. ZOO-a, ističući da su doprinosi akcesornog karaktera u odnosu na platu, pa tamo gdje nema plate nema ni doprinosa. Ovi navodi tuženog nisu tačni, jer je tuženi sporne iznose isplatio, što je vještak i utvrdio u svom nalazu, ali ih pogrešno nije tretirao kao dio plaće nego kao topli obrok i iskazivao kao negativnu korekciju tako da nije riječ ni o kakvoj zastari glavnog potraživanja, a posebno je neosnovano pozivanje na odredbe ZOO na koje se tuženi poziva.

Tužilac kao bivši zaposlenik tuženog ima pravo da kondemnatornom tužbom, pred nadležnim sudom, potražuje uplatu doprinosa za PIO, ukoliko smatra da mu tuženi kao poslodavac nije uplaćivao i obračunavao doprinose na isplaćena lična primanja i to ne samo za vrijeme dok je u radnom odnosu kod poslodavca, nego i nakon ostvarivanja prava na penziju. Slijedom navedenog, neosnovan je prigovor tuženog da ne postoji pravni interes tužioca za podnošenje tužbe u ovoj pravnoj stvari, naročito cijeneći činjenicu da tužilac u konkretnom slučaju nije niti podnio tužbu za utvrđenje, za koju ZPP FBiH u odredbi člana 54. stav 2. zahtijeva postojanje pravnog interesa.

Cijeneći navode stranaka sud nalazi da među strankama nije sporno da je tužilac bio u radnom odnosu kod tuženog, ali je sporno da li je tuženi na ime tužioca za period od 01.01.2001. godine do 28.02.2006. godine pravilno uplatio zakonom propisane doprinose za PIO.

Na okolnosti obračuna i uplate doprinosa, kao i obračuna plate, provedeno je vještačenje po vještaku ekonomske struke A.J., iz čijeg Nalaza i mišljenja proizilazi da tužena donosi Odluku o utvrđivanju vrijednosti bona za topli obrok za 2001. godinu dana 17.05.2001. godine u kojoj se utvrđuje vrijednost bona toplog obroka u 2001. godini za sve radnike u vrijednosti od 3,10 KM po izrađenoj nadnici. U Obrazloženju uz odluku tužena navodi da će koristiti mogućnost isplate toplog obroka u skladu sa Uredbom o naknadama i drugim materijalnim pravima rukovoditelja izvršnih organa vlasti u FBiH i službenika federalnih ministarstava i drugih tijela federalne uprave (Sl. novine FBiH broj 44/98 i 49/00), tj. 2 % od prosječne plaće u FBiH prema posljednjem objavljenom podatku Zavoda za statistiku. Svi zaposlenici ostvaruju pravo na bon – obrok u toku rada u visini od 3,10 KM za svaku izrađenu nadnicu, a razlika između tog iznosa toplog obroka i prava do maksimalnog zakonom propisanog iznosa toplog obroka isplatit će se u skladu sa zakonskim mogućnostima kao dio plaće (prema važećim propisima isplaćeni topli obrok do neoporezivog maksimuma nije dio plaće i na isti se ne plaćaju dodatni porezi). Prilikom obračuna plaće utvrđuje se visina plaće za svakog zaposlenika kao i mogućnost isplate toplog obroka u novcu u skladu sa odlukom. Izvršeni obračun plaće za mjesec u kome se koristi mogućnost isplate toplog obroka umanjuje se za izračunati topli obrok. U periodu do marta 2006. godine tužena svakog mjeseca donosi odluke o isplati toplog obroka na prethodno opisani način utvrđujući maksimalni neoporezivi iznos toplog obroka u svakom mjesecu po jednom danu (2% prosječne plaće u FBiH prema posljednjem objavljenom podatku Zavoda za statistiku).

Tužena je vještaku dostavila godišnje kartone plaća za sporni period 2001. - 2006. godine.

Uvidom u godišnje kartone plaća, u kojima je iskazana obračunata i isplaćena plaća tužitelju, vještak je zaključila po godinama spornog perioda sljedeće:

U 2001. godini osnovna plaća tužitelja obračunata je po satnici u visini od 1,26 KM. U cijeloj 2001. godini tužitelju je izvršeno umanj enje plaće po osnovu negativne korekcije u ukupnom iznosu od 1.916,48 KM. Ukupno obračunata plaća umanj ena za negativnu korekciju u 2001. godini iznosi 3.752,80 KM. Navedeni iznos plaća prikazan je u M4 obrascu za tužitelja te je na isti obračunat i uplaćen doprinos PIO/MIO u skladu sa Zakonom o doprinosima (24 % na bruto plaću). Tužitelju je obračunat novčani dio naknade za topli obrok u 2001. godini u ukupnom iznosu od 1.916,48 KM i isti prikazan u platnim listama (nije oporeziv). Pored navedenog u 2001. godini tužitelj je ostvario pravo na bon – obrok u toku rada u visini od 3,10 KM za svaku izrađenu nadnicu.

U 2002. godini osnovna plaća tužitelja obračunata je po satnici u visini od 1,13 KM, od 01.02.2002. - 01.04.2002. godine u visini od 1,26 KM, od 01.04.2002. - 01.06.2002. godine u visini od 2,15 KM, od 01.06.2002. - 28.02.2006. godine u visini od 2,28. U cijeloj 2002. godini tužitelju je izvršeno umanj enje plaće po osnovu negativne korekcije u ukupnom iznosu od 1.453,10 KM. Ukupno obračunata plaća umanj ena za negativnu korekciju u 2002. godini iznosi 4.839,40 KM. Navedeni iznos plaća prikazan je u M4 obrascu za tužitelja te je na isti obračunat i uplaćen doprinos PIO/MIO u skladu sa Zakonom o doprinosima (24 % na bruto plaću). Tužitelju je obračunat novčani dio naknade za topli obrok u 2002. godini u ukupnom iznosu od 1.453,10 KM i isti prikazan u platnim listama (nije oporeziv). Pored navedenog u 2002. godini tužitelj je ostvario pravo na bon – obrok u toku rada u visini od 3,10 KM za svaku izrađenu nadnicu.

U 2003. godini osnovna plaća tužitelja obračunata je po satnici u visini od 2,28 KM. U cijeloj 2003. godini tužitelju je izvršeno umanj enje plaće po osnovu negativne korekcije u ukupnom iznosu od 1.206,97 KM. Ukupno obračunata plaća umanj ena za negativnu korekciju u 2003. godini iznosi 6.112,53 KM. Navedeni iznos plaća prikazan je u M4 obrascu za tužitelja te je na isti obračunat i uplaćen doprinos PIO/MIO u skladu sa Zakonom o doprinosima (24 % na bruto plaću). Tužitelju je obračunat novčani dio naknade za topli obrok u 2003. godini u ukupnom iznosu od 1.206,97 KM i isti prikazan u platnim listama (nije oporeziv). Pored navedenog u 2003. godini tužitelj je ostvario pravo na bon – obrok u toku rada u visini od 3,10 KM za svaku izrađenu nadnicu.

U 2004. godini osnovna plaća tužitelja obračunata je po satnici u visini od 2,28 KM. U cijeloj 2004. godini tužitelju je izvršeno umanj enje plaće po osnovu negativne korekcije u ukupnom iznosu od 1.830,79 KM. Ukupno obračunata plaća umanj ena za negativnu korekciju u 2004. godini iznosi 6.376,01 KM. Navedeni iznos plaća prikazan je u M4 obrascu za tužitelja te je na isti obračunat i uplaćen doprinos PIO/MIO u skladu sa Zakonom o doprinosima (24 % na bruto plaću). Tužitelju je obračunat novčani dio naknade za topli obrok u 2004. godini u ukupnom iznosu od 1.830,79 KM i isti prikazan u platnim listama (nije oporeziv). Pored navedenog u 2004. godini tužitelj je ostvario pravo na bon – obrok u toku rada u visini od 3,10 KM za svaku izrađenu nadnicu.

U 2005. godini osnovna plaća tužitelja obračunata je po satnici u visini od 2,28 KM. U cijeloj 2005. godini tužitelju je izvršeno umanjeno plaće po osnovu negativne korekcije u ukupnom iznosu od 1.904,52 KM. Ukupno obračunata plaća umanjena za negativnu korekciju u 2005. godini iznosi 6.497,68 KM. Navedeni iznos plaća prikazan je u M4 obrascu za tužitelja, te je na isti obračunat i uplaćen doprinos PIO/MIO u skladu sa Zakonom o doprinosima (24 % na bruto plaću). Tužitelju je obračunat novčani dio naknade za topli obrok u 2005. godini u ukupnom iznosu od 1.904,52 KM i isti prikazan u platnim listama (nije oporeziv). Pored navedenog u 2005. godini tužitelj je ostvario pravo na bon – obrok u toku rada u visini od 3,10 KM za svaku izrađenu nadnicu.

U januaru i februaru 2006. godine izvršeno je umanjeno plaće tužitelja po osnovu negativne korekcije u iznosu od 278,75 KM.

U periodu 2001. - 2006. godine tužena obračunava plaću u godišnjim kartonima prema ugovorenoj satnici, istu umanjuje za "negativnu korekciju" i utvrđuje iznos plaće koji unosi u godišnje kartice i M4 obrasce. Zatim iznos "negativne korekcije" "vraća" tužitelju prikazujući je kao novčanu naknadu za topli obrok.

Tužena donosi Odluku o utvrđivanju vrijednosti bona za topli obrok za 2001. godinu dana 17.05.2001. godine u kojoj se utvrđuje vrijednost bona toplog obroka u 2001. godini za sve radnike u vrijednosti od 3,10 KM po izrađenoj nadnici. U Obrazloženju uz odluku tužena navodi da će koristiti mogućnost isplate toplog obroka u skladu sa Uredbom o naknadama i drugim materijalnim pravima rukovoditelja izvršnih organa vlasti u FBiH i službenika federalnih ministarstava i drugih tijela federalne uprave (Službene novine FBiH broj 44/98 i 49/00), tj. 2 % od prosječne plaće u FBiH prema posljednjem objavljenom podatku Zavoda za statistiku. Svi zaposlenici ostvaruju pravo na bon – obrok u toku rada u visini od 3,10 KM za svaku izrađenu nadnicu, a razlika između tog iznosa toplog obroka i prava do maksimalnog zakonom propisanog iznosa toplog obroka isplatit će se u skladu sa zakonskim mogućnostima kao dio plaće (prema važećim propisima isplaćeni topli obrok do neoporezivog maksimuma nije dio plaće i na isti se ne plaćaju dodatni porezi). Prilikom obračuna plaće utvrđuje se visina plaće za svakog zaposlenika kao i mogućnost isplate toplog obroka u novcu u skladu sa odlukom. Izvršeni obračun plaće za mjesec u kome se koristi mogućnost isplate toplog obroka umanjuje se za izračunati topli obrok. U periodu do marta 2006. godine tužena svakog mjeseca donosi odluke o isplati toplog obroka na prethodno opisani način utvrđujući maksimalni neoporezivi iznos toplog obroka u svakom mjesecu po jednom danu (2% prosječne plaće u FBiH prema posljednjem objavljenom podatku Zavoda za statistiku).

Vještak navodi da je tužena obračunala plaću tužitelju u spornom periodu u skladu sa ugovorenim satnicom, zatim istu umanjila po osnovu "negativne korekcije", a koja je obračunata u visini maksimalnog neoporezivog toplog obroka za taj mjesec, pa na tako umanjenu plaću obračunala porez i doprinose. Nakon umanjenja plaće i obračuna doprinosa tužena "vraća" tužitelju iznos "negativne korekcije plaće" za taj mjesec kao naknadu za topli obrok na koju nije u obavezi plaćati dodatni porez. Tužena je postupala u skladu sa donesenim Odlukama u spornom periodu.

Nadalje iz nalaza vještaka proizlazi da je tužena postupala u skladu sa donesenim Odlukama u spornom periodu. Ukoliko se dio plaće tužitelja u spornom periodu, koji je tužena prikazala kao negativnu korekciju, tretira kao plaća tužitelja i na iste obračuna doprinos po tada važećoj stopi doprinosa za PIO/MIO (preračunata stopa na neto 35,294 %) slijedi da ukupno doprinosi za PIO iznose 3.031,97 KM, od čega za 2001. godinu 676,40 KM, za 2002. godinu 512,86 KM, za 2003. godinu 425,99 KM, za 2004. godinu 646,16 KM, a 2005. godinu 672,18 KM i za 2006. godinu 98,38 KM, odnosno da su dodatni doprinosi ukupno 757,98 KM, od čega za 2001. godinu 169,10 KM, za 2002. godinu 128,21 KM, za 2003. godinu 106,50 KM, za 2004. godinu 161,54 KM, a 2005. godinu 168,04 KM i za 2006. godinu 24,60 KM

Stranke nisu imale pitanja za vještaka pa vještak nije saslušavan na ročištu za glavnu raspravu.

Uzimajući u obzir norme materijalnog prava, sud nalazi da je tužbeni zahtjev osnovan. Odredbom člana 68. Zakona o radu (Službene novine Federacije BiH, broj 43/99, 32/00 i 29/03), važećeg u spornom periodu, propisano je da se plaće zaposlenika utvrđuju kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu, a odredbom člana 69. navedenog Zakona propisano je da se kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu utvrđuju najniže plaće, uvjeti i način njenog usklađivanja, te da poslodavac kojeg obavezuje kolektivni ugovor ili pravilnik o radu ne može zaposleniku obračunati i isplatiti plaću manju od plaće utvrđene kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu. Prema odredbi člana 70. stav 2. Zakona o radu, prilikom isplate plaće poslodavac je dužan zaposleniku uručiti pismeni obračun plaće. Ova obaveza poslodavca je propisana i odredbama člana 3. Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH” broj 19/00), odnosno odredbama člana 6. stav 4. Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju Federacije BiH (Službene novine Federacije BiH, broj 54/05). Poslodavac je dužan uručiti pismeni obračun bruto i neto plaće prilikom njene isplate. Poslodavac ne može isplatiti plaću zaposleniku bez obračunatih doprinosa utvrđenih Zakonom i zaposleniku se isplaćuje plaća po odbitku obaveznih doprinosa koji se i iskazuju u obračunu. Osim značaja za njihovu egzistenciju, isplaćena plaća za zaposlenike, ima značaj i u pogledu ostvarivanja njihovih daljih prava, obzirom da opredjeljuje osnovicu za utvrđivanje penzije u smislu odredbi Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, i ukoliko doprinosi nisu uplaćeni zaposlenik ne može ostvariti prava koja mu pripadaju ili ih može samo djelimično ostvariti.

Uporište za usvajanje tužbenog zahtjeva sud nalazi i u odredbi člana 117a. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06 i 4/09), a u vezi s članom 11. stav 1. tačka a) Zakona o doprinosima Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH” broj: 35/98, 54/00, 16/01, 37/01, 1/02, 17/06, 14/08, 91/15 i 104/16), prema kojoj odredbi isplatilac plaće doprinose obračunava pri obračunu plaće i isti se isplaćuju na plaće, naknade plaća i druga lična primanja zaposlenika po osnovu redovnog rada i izvan redovnog rada, te se isti plaćaju pri isplati plaće i primanja. Tuženi je u skladu sa svojim odlukama dio obračunate plaće tužioca pretvarao u neoporezivu naknadu toplog obroka do maksimalnog iznosa te time umanjivao osnovicu za obračun doprinosa na plaću tužioca pa se dio plaće tužioca u

spornom periodu koji je tužena prikazala kao novčanu naknadu toplog obroka ima tretirati kao plaća tužioca i na taj dio plaće tužena je dužna uplatiti doprinose po tada važećoj stopi doprinosa za PIO/MIO, kako je to sud i usvojio u stavu I izreke presude, a koji iznos pripadajućih doprinosa je utvrđen provedenim vještačenjem.

Nalaz i mišljenje vještaka sud je u cijelosti prihvatio kao potpun i jasan, isti je dat u skladu sa pravilima struke, a ni stranke mu nisu prigovorile.

Tuženi se neosnovano poziva na sudsku praksu i na to da navodno ne postoji obaveza uplate doprinosa kada plaće nisu isplaćene, ali se u ovoj vrsti predmeta ne radi o tim situacijama budući da sporni iznosi jesu isplaćeni, ali su prikazani kao topli obrok, a što je prethodno već obrazloženo. Sud je stava da Presuda Kantonalnog suda u Zenici broj ... od 13.11.2013. godine datira još od prije deset godina, a upravo je Kantonalni sud u Tuzli novijom odlukom u predmetu broj 32 0 Rs 406359 21 Rs kao i 32 0 Rs 415949 21 Rs zauzeo stav o osnovanosti tužbenog zahtjeva u predmetu sa istim činjeničnim stanjem. Iz istog razloga je sud cijenio neosnovanim i pozivanje na Odluku Ustavnog suda broj AP 845/08 koja presuda je iz 2008. godine i od koje godine pa do sada je promijenjen stav kantonalnih sudova, a po kojima nije bilo novijih apelacija, niti je takva predložena kao dokaz u ovoj pravnoj stvari. Osim toga, sud nalazi da odluka Ustavnog suda broj AP-845/08, na koju se poziva tužena, nije primjenjiva u ovoj pravnoj stvari, obzirom na činjenicu da su apelanti u postupcima povodom kojih je podnesena apelacija tražili naknadu materijalne štete na ime razlike penzije, a ne uplatu doprinosa te se ne radi o istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Također, isti je stav suda i u pogledu ostalih navoda o relevantnoj sudskoj praksi.

Na drugačiju odluku ovog suda nije od uticaja pozivanje tuženog u završnim riječima na sadržinu Presude iz krivičnog postupka broj ... od 23.03.2018. godine, budući da su se u krivičnom postupku koji je vođen protiv tuženog zbog produženog krivičnog djela Zloupotreba ovlasti u privrednom poslovanju, odnosno certificiranog računovođe tuženog zbog krivičnog djela Krivotvorenje službene isprave, utvrđivale činjenice relevantne za postojanje navedenih krivičnih djela, a ne činjenice relevantne za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

Sud je cijenio i ostale navode stranaka, ali isti nisu mogli uticati na drugačiju odluku suda imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje i citirane zakonske odredbe.

Kako se tuženi protivio smanjenju tužbenog zahtjeva za period bliže naveden u stavu II izreke, sud je, nalazeći ovaj dio zahtjeva neosnovanim, o istom odlučio kao u pomenutom stavu izreke presude. Naime, za ovaj period nema iskazane negativne korekcije pa se ne može utvrditi koje su obračunate plate prema ugovorima o radu te koliko iznosi negativna korekcija po mjesecima i ukupno u navedenom dijelu spornog perioda.

Tužilac je potraživao troškove postupka koji se odnose na troškove za sastav tužbe u iznosu od 280,80 KM (240,00 KM uvećano za 17% PDV-a), za zastupanje na pripremnom ročištu od 16.02.2026. godine i ročištu za glavnu raspravu od 02.04.2026. godine u iznosima od po 608,40 KM (520,00 KM uvećano za 17% PDV-a, sve u skladu sa Tarifom o nagradama

i naknadi troškova za rad advokata, „Službene novine FBiH“ broj: 43 od 11.06.2025. godine), kao i za uplaćene troškove vještačenja iznos od 250,00 KM, odnosno ukupan iznos od 1.757,60 KM. Tuženi je opredijelio zahtjev za naknadu troškova postupka koji se odnose na sastav odgovora na tužbu 240,00 KM te za zastupanje na pripremnom ročištu i ročištu za glavnu raspravu u iznosima od po 520,00 KM, odnosno troškove u ukupnom iznosu od 1.280,00 KM.

Kako je tužilac preinačio tužbu na način da je povećao tužbeni zahtjev te kako je u konačnici krajnji zahtjev usvojen u cijelosti (isti premašuje prvobitno postavljeni zahtjev), to je sud cijenio da je tužilac u potpunosti uspio u sporu, shodno čemu je u skladu odredbama članova 386. i 396. ZPP-a, člana 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi za rad troškova advokata („Službene novine FBiH“ broj 22/04 i 24/04), te člana 15. i 17. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine FBiH“ broj: 43 od 11.06.2025. godine) donesena odluka o troškovima kao u izreci presude. Odluku o kamatama na troškove postupka sud je donio primjenom odredaba člana 277. u vezi sa članom 324. Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu ZOO). Naime, na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 02.04.2026. godine opredijeljen je zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka, u smislu odredbe člana 396. stav 2. ZPP-a, sa zahtjevom da se dosude i zatezne kamate od dana donošenja presude na troškove koje sud dosudi. Odredbom člana 277. ZOO je propisano da dužnik koji zadocni sa ispunjenjem novčane obaveze duguje, pored glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom. O naknadi parničnih troškova (član 396. stav 1. ZPP) odlučuje sud na određeni zahtjev stranke, koja je (stav 2. te odredbe) dužna da određeno navede troškove za koje traži naknadu. Podnošenjem takvog zahtjeva stranka poziva svog protivnika da ispunji zakonsku obavezu naknade parničnih troškova i na taj način, u smislu člana 324. stav 2. ZOO, ispunjene su pretpostavke za nastupanje dužničke docnje. O tom zahtjevu, kako je to propisano članom 396. stav 3. ZPP, sud odlučuje u presudi ili rješenju kojim se završava postupak pred tim sudom. Zato je obaveza naknade parničnih troškova dospjela danom donošenja odluke prvostepenog suda i od tada teče obaveza na plaćanje zatezne kamate na iznos parničnih troškova koji je ovom presudom i dosuđen. Istovremeno, uspjeh tužioca se ima smatrati neuspjehom tuženog pa je sud zahtjev tuženog za naknadu troškova odbio kao nesonovan.

Iz svih naprijed navedenih razloga sud je donio odluku kao u izreci presude.

Sudija
Emir Sinanović

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove presude dopuštena je žalba Kantonalnom sudu u Tuzli u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za Sud i suprotnu stranu.